

Naslov originala:
ALL THE PRETTY HORSES
Cormac McCarthy

Copyright © 1992, Cormac McCarthy
Copyright © 2025, srpskog izdanja Kontrast izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Glavni i odgovorni urednik:
Ivan Isailović

Izvršna urednica:
Tamara Sokić

Prevod:
Goran Kapetanović

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Viktorija Čeliković

Prelom:
Ivan Isailović

Štampa:
F.U.K. d.o.o. Beograd

Tiraž:
1000

Izdavač:
Kontrast izdavaštvo
Terazije 35, Beograd
info@kontrastizdavastvo.rs
kontrastizdavastvo.rs

KORMAK MAKARTI

SVI TI LEPI
KONJI

Trilogija o granici

I tom

Preveo s engleskog
Goran Kapetanović

KONTRAST

Beograd, 2025.

NAPOMENA PREVODIOCA

U prevodu su u najvećoj meri poštovane Makartijeve jezičke osobenosti i sloboda izraza koja podrazumeva različite jezičke nepravilnosti, upotrebu španskog bez dodatnog prevoda i svedenu interpunkciju koja odstupa od uobičajenog engleskog pravopisa.

G. K.

I

Plamen sveće i odraz plamena sveće u visokom ogledalu zatrep-tali su i smirili se kad je ušao u predvorje, pa opet kad je zatvorio vrata. Skinuo je šešir i polako prišao. Podne daske škripale su mu pod čizmama. U crnom odelu stao je pred tamno ogledalo, gde su se ljiljani beličasto naginjali iz elegantne vaze od brušenog stakla. Po hladnom hodniku iza njega visili su portreti predaka o kojima mu je znanje bilo maglovito, svi uramljeni u staklo i prigušeno osvetljeni iznad uskih daščica drvene oplata. Pogledao je istopljeni patrljak sveće. Pritisnuo je palac u topao vosak što je nakapao na hrastov furnir. Na kraju je pogledao upalo i izmučeno lice među naborima pogrebnog tkanja, požutele brkove, papirno tanke kapke. Lice koje nije spavalo. Lice koje nije spavalo.

Napolju je bilo mračno, hladno, bez vetra. U daljini je zamukalo tele. Stajao je sa šeširom u rukama. Nikad se u životu nisi tako češljao, reče.

U kući je vladao muk, izuzev kuckanja sata u dnevnoj sobi. Izašao je i zatvorio vrata.

Mračno i hladno i bez vetra, a po istočnom rubu sveta počeo je da se pomalja tanak siv greben. Izašao je na preriju i stao držeći šešir, kao da se moli tami što prekriva čitav svet, i dugo je tako stajao.

Kad se okrenuo da pođe, začuo je voz. Zastao je i sačekao ga. Osećao ga je pod stopalima. Probijao se s istoka, kao kakav raspusni satelit izlazećeg sunca što zavija i urla u daljini, dugi snop čeone svetiljke sekao je guste šiprage meskita, pretvarao mrak u beskrajnu ogradu duž železničkog koridora pravog poput strele, opet ga, stub po stub, žicu po žicu, kilometar po kilometar,

usisavao nazad u tamu gde se dim iz lokomotive sporo razilazio bleđim novim horizontom, zvuk je stizao sa zakašnjenjem, stajao je sa šeširovom u rukama u prolaznom potresu tla dok voz nije otišao. Onda se okrenuo i vratio u kuću.

Ona je digla pogled sa štednjaka kad je ušao, odmerila ga u odelu od glave do pete. Buenos días, guapo, kazala je.

Okačio je šešir o čiviju pored vrata, među kišne mantile i vunenene ogrtače i poneki komad konjske opreme, prišao štednjaku, uzeo šolju kafe, odneo je do stola. Ona je otvorila pećnicu, izvadila pleh s kiflicama koje je ispekla, stavila jednu na tanjir, donela je, spustila je pred njega s nožem za maslac, pomazila ga po poptiljku, a onda se vratila pred štednjak.

Hvala ti što si upalila sveću, kazao je.

Cómo?

La candela. La vela.

No fui yo, rekla je.

La señora?

Claro.

Ya se levanto?

Antes que yo.

Otpio je kafu. Napolju je tek počelo da se razdanjuje, a kući je prilazio Arturo.

*

Na sahrani je video oca. Ovaj je stajao sam na šljunčanoj stazici pored ograde. Jednom je otišao na ulicu, do automobila. Onda se vratio. Severac je duvao od prepodneva, u vazduhu se susnežica mešala s prašinom, a žene su sedele i držale šešire u rukama. Nad raku su postavili ciradu, ali je duvalo na sve strane pa je bila beskorisna. Platno je lupkalo i lepetalo, a sveštenikove

reči gubile su se u vetru. Kad se završilo i kad su ožalošćeni pošli, sklopive stolice na kojima su sedeli odneo je vetar i isprevrtao ih po groblju.

Uveče je osedlao konja i izjahao zapadno od kuće. Vetar je dosta oslabio, bilo je vrlo hladno, a sunce se, krvavocrveno i eliptično, smestilo pod grebene krvavocrvenog oblaka pred njim. Jahao je tamo kuda je uvek voleo da jaše, tamo gde je zapadni krak starog Komanči drumu što se spuštao iz severnog okruga Kajova prolazio pored najzapadnijeg dela ranča, i gde se videla bleđa nit drumu kako odmiče na jug preko niske prerije što se protezala između severnog i srednjeg kraka reke Končo. Uvek je birao vreme kad su senke dugačke, te se drevni put pred njim oblikovao u ružičastom i iskošenom svetlu kao san o prošlosti, kad su obojeni konji i jahači tog izgubljenog naroda došli sa severa, lica izbeđenih kredom, kose duge i upletene, svako naoružan za rat koji im je bio suština života, žene i deca i žene s decom na dojkama, i svima im je jedino krv bila i zavet i iskupljenje. Po severcu su se i čuli, konji i dahtanje konja i topot kopita obloženih sirovom kožom i zveket kopalja i neprestano vučenje indijanskih saonica kao da prolazi neka ogromna zmija, goli momci na divljim konjima razmetljivi kao cirkuski jahači, šegače se s divljim konjima pred sobom, psi kaskaju pored njih isplaženih jezika, robovi-pešaci prate ih polugoli i neizdržljivo natovareni, nad svime se izvija putnička pesma koju jahači pevaju dok jašu, narod i avet naroda prolaze u tihom horu preko te mineralne pustoši, ka tami u kojoj se za svekoliku istoriju i svekoliko sećanje gubi poput grala, suma njihovih svetovnih i prolaznih i nasilnih života.

Izjahao je dok mu je sunce bojilo lice bakrom, a sa zapada duvao crveni vetar. Udario je na jug, starom ratnom stazom, odjahao do grebena male uzvišice, sjahao i pustio dizgine, odšetao se i stao kao čovek koji je dospao do kraja nečega.

U žbunju je opazio staru konjsku lobanju, čučnuo je i podigao je, vrteo je po rukama. Krhka i lomljiva. Bela poput hartije. Čučao je u kosoj svetlosti i držao je, a zubi kao iz stripa klatili su se u ležištima. Šavovi na lobanji nalik iskrzanim varovima koštanih ploča. Prigušeno šuškanje peska u moždanoj duplji kad ju je okrenuo.

Što je voleo kod konja, voleo je i kod ljudi, krv i vrelinu krvi koja ih je pokretala. Sve svoje divljenje i svu svoju prisnost i sve sklonosti u svom životu čuvao je za one vatrenog srca, i tako će uvek biti i nikad neće biti drugačije.

Odjahao je nazad u tamu. Konj je ubrzao korak. Poslednja dnevna svetlost polako se raširila po ravnici iza njega i ponovo se povukla po rubovima sveta u svežem plavetnilu senke i sumraka i hladnoće, a nekoliko poslednjih ptičjih cvrkuta šćućurilo se u mračno i žilavo žbunje. Ponovo je prešao preko stare staze, mora da okrene konja ka ravnici i kući, ali bi ratnici jahali po toj tami u koju su se pretvorili, prozveketali bi mimo njega s oružjem iz kamenog doba iako lišeni svake materijalnosti, tiho bi pevali krvlju i čežnjom, na putu ka jugu i ravnicama Meksika.

*

Kuća je sagrađena hiljadu osamsto sedamdeset druge. Sedamdeset sedam godina kasnije, njegov deda je i dalje bio prvi čovek koji je umro u njoj. Oni drugi koji su bili dostojanstveno postavljeni u taj hodnik doneti su dotle na vratnicama ili umotani u zaprežno platno ili zapakovani u sanduk od borovine dok bi kočijaš stajao na kapiji s računom za prevoz. Oni koji su uopšte i došli. Podaci o njihovim smrtima uglavnom su se svodili na glasine. Na požuteo novinski isečak. Na pismo. Na telegram. Originalni ranč zauzimaio je dve hiljade trista jutara starog

Mojzebahovog trakta Fišer-Milerove koncesije, a originalna kuća bila je jednosobna udžerica od pruća i čatme. To je bilo hiljadu osamsto šezdeset šeste. Iste godine prva goveda su poterala kroz okrug Behar i preko severnog ruba ranča do Fort Samnera i Denvera. Pet godina potom njegov pradeda poslao je šest stotina junaca istim tim putem, pa je novcem sagradio kuću, a dotad se ranč već proširio na osamnaest hiljada jutara. Hiljadu osamsto osamdeset treće postavili su prvu bodljikavu žicu. Do osamdeset šeste bizoni su istrebljeni. Iste te zime veliki pomor. Osamdeset devete je utvrđenje Končo rasformirano.

Njegov deda bio je najstariji od osmorice sinova i jedini koji je preživio dvadeset petu godinu. Utapali su se, ginuli od metaka, stradali od konjskih kopita. Nestajali su u požarima. Naizgled su se plašili samo smrti u krevetu. Poslednja dvojica poginula su u Portoriku hiljadu osamsto devedeset osme, a on se te godine oženio i doveo nevestu kući na ranč, i sigurno je izašao napolje, obazreo se po svom posedu i dugo razmišljao o putevima gospodnjim i zakonima prvorodstva. Dvanaest godina kasnije, kad mu je ženu pokosila epidemija gripa, i dalje su bili bez dece. Kroz godinu dana oženio se bivšom svastikom, starijom od pokojne žene, a kroz još godinu dana rodila se dečakova majka i više nije bilo rađanja. Prezime Grejdi sahranjeno je s tim starcem onog dana kad je severac isprevrtao poljske stolice po uveloj travi groblja. Dečak se prezivao Kol. Džon Grejdi Kol.

*

Oca je sreo u priprati Svetog arhandela, pa su pošli Ulicom Čadborn do kafane Orao i seli u separe pozadi. Neki gosti za stolovima prestali su da govore kad su ih videli da ulaze. Nekoliko ljudi je klimnuo glavom njegovom ocu, a jedan ga je oslovio i po imenu.

Konobarica se svima obraćala sa srećo. Zapisala je šta žele i flertovala s njim. Otac je izvadio cigarete, zapalio jednu, spustio paklu na sto, odozgo stavio svoj zipo iz Treće pešadijske, zavalio se unazad, pušio, gledao ga. Rekao mu je da je teča Ed Alison prišao svešteniku po završetku sahrane i rukovao se s njim, njih dvojica su stajala i držala se za šesire i naginjala se trideset stepeni u vetar, kao vodviljski komičari, dok je platno lepetalo i besnelo oko njih a grobari jurcali za stolicama po groblju, i uneo se svešteniku u lice i zaurlao na njega da je dobro što su sahranu obavili ujutru jer će, po svemu sudeći, do uveče svojski da zaduva.

Otac mu se ćutke nasmejao. Zatim se zakašljao. Otpio je vode, sedeo i pušio, vrteo glavom.

Kad se Badi vratio iz rukavca, reče mi da je tamo jednom prestalo da duva i svi se pilići izvrnuli. Konobarica im je donela kafu. Evo, srećo, rekla je. Jelo vam se sprema, stiže za minut.

Onâ je otišla u San Antonio.

Ne zovi je onâ.

Mama.

Znam.

Pili su kafu.

Šta nameravaš?

U vezi s čim?

U vezi s bilo čim.

Može da ide kud joj drago.

Momak ga je gledao. Ne valja ti što to pušiš, reče.

Otac napući usne, zadobova prstima po stolu, diže pogled. Kad počnem tebe da pitam šta mi valja da radim, znaćeš da si dovoljno odrastao da mi kažeš, kazao je.

Razumem.

Treba ti novca?

Ne.

Gledao je momka. Bićeš ti dobro, reče.

Konobarica im je donela jelo, debele porcelanske tanjire s biftecima, močom, krompirima i pasuljem.

Doneću vam i hleb.

Otac zataknu salvetu u košulju.

Ne brinem ja za sebe, reče momak. Smem to da kažem?

Otac uze nož i zaseče biftek. Da, reče. Smeš to da kažeš.

Konobarica donese korpicu sa zemičkama, spusti je na sto i ode. Jeli su. Otac nije jeo mnogo. Posle nekog vremena je odgurnuo tanjir palcem, uzeo novu cigaretu, lupnuo je o upaljač, stavio je u usta, zapalio.

Možeš da mi kažeš šta god ti je na umu. Dođavola, možeš i da mi zakeraš oko pušenja ako hoćeš.

Momak nije odgovorio.

Znaš da to nisam želeo?

Aha. Znam.

Dobro se brineš o Rosku?

Nisu ga jahali.

Da pođemo u subotu?

U redu.

Ne moraš da ideš ako imaš druga posla.

Nemam druga posla.

Otac je pušio, momak ga je gledao.

Ne moraš da ideš ako ti se ne ide, reče.

Ide mi se.

Možete li ti i Arturo da utovarite i da me pokupite u gradu?

Aha.

Kad?

Kad se budiš?

Kad treba.

Doći ćemo u osam.

Biću budan.

Momak klimnu glavom. Nastavio je da jede. Otac se osvrtao naokolo. Kome ovde čovek treba da se obrati da bi dobio kafu? reče.

*

On i Rolins rasedlali su konje, poterali ih na pašu po mraku, legli na pokrivač za sedlo, poturili sedla kao uzglavlje. Noć je bila hladna i vedra, vrele i usijane varnice što su iskakale iz vatre jurcale su među zvezdama. Čuli su kamione na auto-putu, videli su odraz gradskih svetala u pustinji, dvadeset pet kilometara severno.

Šta nameravaš? upita Rolins.

Ne znam. Ništa.

Ne znam šta očekuješ. On je dve godine stariji od tebe. Ima svoja kola i sve drugo.

Njemu to nikad ništa nije značilo.

Šta je ona rekla?

Nije rekla ništa. Šta bi rekla? Nema šta da se kaže.

Pa onda ne znam šta očekuješ.

Ne očekujem ništa.

Ideš u subotu?

Ne.

Rolins izvadi cigaretu iz džepa košulje, pridiže se, izvadi žar iz vatre, zapali cigaretu. Sedeo je i pušio. Ne bih ja njoj dao da me vrti, reče.

Otresao je pepeo s cigarete o potpeticu čizme.

Nije vredna toga. Nijedna nije.

Neko vreme nije odgovarao. Onda je kazao: Jesu, vredne su.

Kad se vratio, otresao je konja od prašine, smestio ga u štalu i ušao u kuću, u kuhinju. Luisa je legla i u kući je bilo tiho. Pipnuo

je lonče za kafu da vidi koliko je toplo, uzeo šolju, nasuo, pošao hodnikom.

Ušao je u dedinu kancelariju, prišao stolu, upalio lampu, seo u staru hrastovu obrtnu stolicu. Na stolu je stajao mali mesingani kalendar na osovinama, kome su se datumi menjali tako što bi se zakrenuo na postolju. Još je pokazivao 13. septembar. Pepeljara. Stakleni pritiskivač za hartiju. Upijač na kome je pisalo Palmer – hrana i potrepštine. Majčina matura slika u malom srebrnom ramu.

Soba je mirisala na ustajao dim cigara. Nagnuo se, ugasio malu mesinganu lampu, ostao da sedi u mraku. Kroz prednji prozor video je preriju obasjanu zvezdama kako se proteže ka severu. Crne krstače starih telegrafskih bandera mukotržno su se vukle preko sazvežđa što su prolazila s istoka na zapad. Deda je govorio da su Komanči sekli žice i pleli ih konjima u grive. Zavalio se i prekrstio čizme na stolu. Nečujna munja na severu, šezdesetak kilometara dalje. U prednjoj sobi na drugoj strani hodnika sat je otkucao jedanaest.

Sišla je niz stepenice, stala na vrata kancelarije, okrenula zidni prekidač za svetlo. Bila je u penjoaru, stajala je prekrštenih ruku, s laktovima na dlanovima. Pogledao je nju, pa onda opet kroz prozor.

Šta radiš? upitala je.

Sedim.

Dugo je tako stajala u penjoaru. Onda se okrenula, otišla hodnikom i opet se popela uz stepenice.

Kad je čuo da je zatvorila svoja vrata, ustao je i ugasio svetlo.

Preostalo je još nekoliko toplih dana, te su ponekad po podne on i njegov otac sedeli u hotelskoj sobi, na belom pletenom nameštaju, pored otvorenog prozora i tankih kukičanih zavesa što su se lelujale po sobi, i pili kafu, a otac bi u svoju šolju sipao

malo viskija, sedeo bi i pijuckao i pušio i gledao po ulici. Napolju su stajali parkirani automobili tragača za naftnim poljima koji su izgledali kao da su prošli kroz rat.

Da imaš novca, da li bi ga kupio? upita momak.

Imao sam novca, a nisam.

Misliš na platu iz vojske?

Ne. Posle.

Koliko si najviše dobio ikada?

Ne treba to da te zanima. Steći ćeš loše navike.

Da donesem šah neki dan?

Nemam strpljenja da igram.

Imaš strpljenja za poker.

To je drugačije.

Što je drugačije?

Razlika je u novcu.

Sedeli su.

Tamo u zemlji još ima mnogo novca, reče otac. Ona Klarkova bušotina od prošle godine bila je velika.

Pijucnuo je kafu. Posegao je, uzeo cigarete sa stola, zapalio jednu, pogledao momka, ponovo pogledao na ulicu. Posle nekog vremena je rekao:

Dobio sam dvadeset šest hiljada dolara za dvadeset dva sata igre. U poslednjem krugu bilo je četiri hiljade, nas trojica igrača. Dva momka iz Hjustona. Dobio sam na triling dama.

Okrenuo se i pogledao momka. Momak je sedeo sa šoljom na pola puta do usana. Otac se okrenuo i pogledao kroz prozor. Nije mi ostao ni cvonjak, reče.

Šta misliš, šta da radim?

Nemaš ti tu mnogo izbora.

Hoćeš li ti da popričaš s njom?

Ne mogu ja da pričam s njom.

Mogao bi da popričaš s njom.

Poslednje što smo pričali bilo je u San Dijegu hiljadu devetsto četrdeset druge. Nije ona kriva. Nisam ja isti kao što sam bio. Voleo bih da jesam. Ali nisam.

Iznutra jesi. Jesi iznutra.

Otac se nakašlja. Otpio je iz šolje. Iznutra, reče.

Dugo su sedeli.

Tamo valjda glumi u predstavi ili tako nešto.

Aha. Znam.

Momak posegnu, dohvati šešir s poda, stavi ga na koleno. Bolje da se vratim, reče.

Znaš da sam tog starog kovao u zvezde, zar ne?

Momak pogleda kroz prozor. Aha, reče.

Nemoj sad da mi se rasplačeš.

Neću.

I nemoj.

Nikad nije odustajao, reče momak. On me je naučio da ne odustajem. Reče ne spremaj sahranu ako nemaš ništa da sahraniš, makar pločicu s imenom. Hteli su već da daju tvoju odeću.

Otac se osmehnu. Pa baš su i mogli, reče. Jedino su mi dobre bile čizme.

Uvek je mislio da ćete se ponovo svi okupiti.

Aha, znam to.

Dečak je stajao, a onda stavio šešir na glavu. Bolje da se vratim, reče.

Zapodevao je tuče zbog nje. Čak i kao starac. Makar ko da zucne slovice protiv nje. A to stigne do njega. Nije čak ni do dostojanstva držao.

Bolje da pođem.

Spustio je noge s prozorske daske. Poći ću s tobom. Moram da kupim novine.

Stajali su u popločanom predvorju dok je otac preglédao naslove.

Kako Širli Templ može da se razvodi? reče.

Digao je pogled. Na ulicama rani zimski sumrak. Mogao bih baš i da se oiššam, reče.

Pogledao je momka.

Znam kako ti je. I meni je tako bilo.

Momak klimnu glavom. Otac ponovo pogleda u novine i savi ih.

Sveto pismo kaže da će krotki naslediti zemlju i to je verovatno tačno. Nisam ja neki mislilac, ali nešto ću da ti kažem. Uopšte nisam ubeđen da je sve to zajedno dobro.

Pogledao je momka. Iz džepa kaputa izvadio je ključ i dao mu ga.

Vrati se gore. U plakaru je nešto za tebe.

Momak uze ključ. Šta? upita.

Nešto sam ti nabavio. Hteo sam da ti dam za Božić, ali mi je dojadilo da se stalno saplićem o to.

Razumem.

A i ne bi ti škodilo da se malo razveseliš. Samo ostavi ključ na recepciji kad siđeš.

Razumem.

Videćemo se.

U redu.

Vratio se u lift, prošao hodnikom, gurnuo ključ u bravu, ušao, prišao plakaru, otvorio ga. Na podu, pored dva para čizama i gomile prljavih košulja, stajalo je ganc novo sedlo hemli formfiter. Uhvatio ga je za jabuku, zatvorio plakar, odneo ga do kreveta, spustio ga tamo, stao da ga gleda.

Sto mu gromova, reče.

Ostavio je ključ na recepciji i izašao na ulicu noseći sedlo na ramenu.

Odšetao se do Južne ulice Končo, spustio sedlo, postavio ga pred sebe. Taman je pao mrak i ulične svetiljke su se upalile. Prvo vozilo koje je prošlo bio je kamion ford model A, zaustavio se pomoću mehaničkih kočnica uz proklizavanje zadnjeg dela, vozač se nagnuo do naspramnog prozora, spustio staklo, doviknuo mu pijanačkim glasom: Ubaci to sedlo pozadi, kauboju, i upadaj.

Razumem, rekao je.

*

Kiša je padala cele naredne nedelje, pa se razvedrilo. Onda je opet počela kiša. Nemilosrdno je pljuštala po tvrdoj ravnici. Voda se prelila preko mosta na auto-putu kod Kristovalala, te je put zatvoren. Poplave u San Antoniju. U dedinom kišnom mantilu otišao je do Ališinog pašnjaka, gde se južna ograda potopila do najgorne bodljikave žice. Stoka je ostala nasukana na ostrvu i tupo blenula u jahača. Redbo je tupo blenuo u stoku. Podbo je konjski trbuh potpeticama čizama. Hajde, reče. Ni meni se ovo ne sviđa.

On i Luisa i Arturo jeli su u kuhinji dok nje nije bilo. Ponekad bi posle večere izašao na drum, uhvatio prevoz do grada i šetao se ulicama, ili bi stajao ispred hotela u Ulici Boregard i gledao naviše, u sobu na trećem spratu gde bi očeva silueta ili očeva figura promicala iza tananih zavesa, a onda se okrenula i vratila nazad, kao limeni medved u streljani, samo sporija, mršavija, napaćenija.

Kad se vratila, ponovo su počeli da jedu u trpezariji, njih dvoje na suprotnim stranama dugačkog orahovog stola dok je Luisa služila. Odnela je poslednje posuđe i okrenula se na vratima.

Algo más, señora?

No, Luisa. Gracias.

Buenas noches, señora.

Buenas noches.

Vrata su se zatvorila. Sat je kucao. Digao je pogled.

Zašto mi ne daš ranč u zakup?

Da ti dam ranč u zakup.

Da.

Već sam rekla da neću o tome.

Ovo je nova tema.

Nije.

Daću ti sav novac. Možeš da radiš šta god hoćeš.

Sav novac. Nemaš ti pojma o čemu pričaš. Nema nikakvog novca. Ovo mesto jedva samo sebe pokriva već dvadeset godina. Nijedan belac ovde nije radio još od pre rata. A ionako imaš samo šesnaest godina, ne možeš da vodiš ranč.

Mogu.

Ne lupaj. Moraš da ideš u školu.

Spustila je salvetu na sto, odmakla stolicu, ustala, izašla. On je pred sobom odgurnuo šolju za kafu. Zavalio se na stolicu. Na suprotnom zidu, iznad kredenca, stajala je uljana slika konjâ. Bilo ih je šest, probijali su se iz daščanog zabrana, grive su im bile duge i razuzdane, oči mahnite. Precrtani su iz neke knjige. Imali su duge andalužanske njuške, a u kostima lica videla im se Barbova krv. Nekolikim konjima u prednjem planu videle su se sapi, dobre sapi, dovoljno masivne za stočarskog konja. Kao da su imali Stildastove krvi. Ali ništa drugo nije se uklapalo, nikad uživo nije video takvog konja, jednom je pitao dedu kakva je to pasmina konja, a deda je digao pogled od tanjira u sliku kao da je nikad nije video, kazao da su to konji iz slikovnice, nastavio da jede.

*

Popeo se stepenicama do međusprata, našao Frenklinovo ime ispisano u luku preko glačanog stakla na vratima, skinuo šešir, okrenuo kvaku, ušao. Devojka za pultom digla je pogled.